

Efterår 2013 (3)

Le Midi: Roussillon-Languedoc

Efter nogle dage i Alsace er vi nu på vej længere sydover. Vi vil se om vi kan finde sommeren i Frankrigs "Midi" - landet mod syd, på vej mod Spanien. At vi også finder mistralen er ikke tilsigtet, men vi kan jo desværre ikke bare slukke for den - den er normalt tilstand hernede, siger de, især om for- og efteråret.

Vi er i "platanland". Fascinerende er de mange platan-alléer. Man finder plataner overalt. De dominerer dér, hvor der skal plantes træer. De flankerer veje, dækker torve, giver skygge. De er flotte med deres store blade og blakkede bark. Typisk fransk.

Ondag, 8. september 2013, forlader vi Alsace i gråvejr. På vej sydover bliver det et frygteligt uvejr. Da vi nærmer os den campingplads ved Macon, som skulle være dagens etapemål, beslutter vi os for at fortsætte. Det giver ikke mening at stille op i regnvejr og være bundet til indendørsophold allerede fra 16-tiden.

100 km syd for Lyon – som vi kommer udenom ad den østlige ringvej – er regnen hold op, og på himlen udkæmper vilde skyformationer dramatiske kampe. Ind imellem får solen et lille kighul, bl.a. til at producere en flot regnbue.

Vores transit-campingplads ligger lidt nord for *Valence*. Også her er regnen gået ned i stride strømme. Jorden er smattet og våd. På sanitær-bygningen ser jeg et opslag om en "orange advarsel", hvor der varsles om heftige skybrud, torden- og stormvejr. Det er vi forhåbentlig kommet igennem på nuværende tidspunkt.

Campingpladsens byggestil og beplantning lader fornemme, at vi nærmer os *le Midi*. Nu mangler vi bare solen, men barometret står for opadgående, og det tror vi på. Fortrøstningsfuldt spiser vi vores ydmyge linsesuppe, skyllet ned med et glas vin og som dessert et par fede kager. Så det skal nok gå alt sammen.

På vej sydpå følger vi bl.a. Rhône-floden med de uundgælige atomkraftværker. Frankrig har som bekendt en anden holdning til atomkraft end DK.

Næste dag ankommer vi efter en uproblematisk tur på campingpladsen Les Genets d'Or (ACSI) i *Bagnols-sur-Cèze*. Pladsen ligger ned til *Cèze*-floden, der flyder, for det meste usynligt, i en stor sløjfe bag ved træer. Også her har det åbenbart regnet kraftigt, efter de mange store vandpytter at dømmes. De bedste pladser er alle optaget, og der er i det hele taget godt belagt, alt overvejende med hollændere. Utroligt og forvirrende – det er som at befinde sig på hollandsk territorium, selv receptionens diverse informationsopslag er på hollandsk. Ikke forunderligt: *le patron* er hollænder. Parcellen, vi står på, er ikke den bedste, men der er et lille træ mod syd og solen. Den skinner nemlig i dag, og det allerede fra morgenstunden. Dog svækkes virkningen af en kraftig, nordfra kommende mistral. Heldigvis er der en del høje træer, der giver noget læ for vinden.

Gert i træets skygge som edderkoppen i sit spind. Vores parcel på Les Genets d'Or (de gyldne gyvel) ser på billederne bedre ud end den er i virkeligheden. Vi mangler privatliv, fordi vi ligger åbent ud til vejen og naboerne. Det lange vue mod nord på billedet til højre skyldes en tørlagt grøft og et område med hermetisk skygge. Det er derfra, den heftige mistral kommer. Senere sætter jeg læsejlet op. Det hjælper noget.

På aftenur et smut ned ad en af de 3 trapper, der fører ned til Cèze-floden med et par stenede strandbred.

Her virker stille og fredfyldt, vi omgives som sagt af det hollandske grå guld, der adstadigt cykler forbi op til toiletbygningen på deres højtstyrede oldemorscykler. Vejrudsigten tegner godt, og de følgende dage får vi temperaturer helt op til 30 grader. Den næsten permanente blæst betyder desværre, at det føles køligt i skyggen, men for varmt i solen. Den rusker og suser støjende i de høje træer.

Vi tager på udflugt til *Orange*. Undervejs kigger vi på *Chusclan*, en lille flække, der ligger på vejen til atomkraftværket *Marcoule*. GPS'en overgår sig selv – igen. Vejen snævres mere og mere ind og ligner visse steder et traktorspor. Men vi når da frem. Den lille by har tilsyneladende fået sig en ordentlig overhaling, sikkert finansieret af skattepengene fra atomkraftværket. Den er køn og hyggelig, vi går lidt rundt i det dejlige solskinsvejr, tager et par fotos og fortsætter. Vi krydser *Rhône* og dens flere sidearme og når til sidst, på den anden side, den lille by *Caderousse*. Her undres vi over en stor, muret vold fra 18-tallet, der omgiver hele den ældre bykerne. Det skal vi undersøge nærmere, og vi kommer til at gå et langt stykke tid oppe på murkronen. Af og til er der trapper op og ned til den anden side, hvor

byens nyere del ligger. Volden (googler vi os til) er et værn mod Rhône's lejlighedsvisе oversvømmelse. Der er i alt 2 portåbninger, som man kan lukke af for. Da vi er gået tilstrækkeligt længe beslutter vi at spise vores medbragte frokost, siddende på et trappetrin, der fører ned til gadeniveau. Passende findes der også lige et par tissebuske- og træer. Vi er midt i siesta-pausen.

Chusclan. Fint renoveret småby, især området ved kirken.

Caderousse. Volden fra 18-tallet er et dige og skal beskytte mod oversvømmelserne fra Rhône-floden.

Gert marcherer med madpakke-posen langs digekronen på jagt efter et passende frokoststed. Jeg efter ham.

Caderousse.

Store vandpytter vidner om et stort uvejr for ikke så længe siden.

Næste stop er *Orange*. Vi besøger det antikke amfiteater, som vi går rundt i med audioguide. Her får vi meget at vide, og det tager i alt ca. 1 ½ time, før vi er færdige – men spændende var det og bestemt de 2 x 9 Euro værd.

Indtryk fra amfiteatret i Orange. Man får meget at vide, når man går rundt med audioguide. De findes på mange forskellige sprog, dog ikke på dansk. Gert vælger den engelske, jeg den tyske version. Man tager vel de sprog, man er bedst til.

Videre går turen mod vinbyen *Chateauneuf-du-Pape*. GPS'en skal føre os til byens centrum, men den kan ikke finde ud af det, og vi havner - mærkeligt - et sted udenfor. Nå, skal vi så ikke bare nøjes med *le château* oppe over byen?

Der går en kørevej helt op til, den tager vi og bliver belønnet med en meget smuk udsigt til de berømte vinmarker og Rhône-floden tæt på.

Chateauneuf-du-Pape. Oppe fra chateau'et har man en glimrende udsigt til de berømte vinmarker og helt over til Rhône.

Nede igen. Ved en vinmark standser vi op for at fotografere. Jorden er ekstremt stenet med ret så store skærver. Faktisk kan man slet ikke SE nogen jord. I horisonten knejser Mont Ventoux.

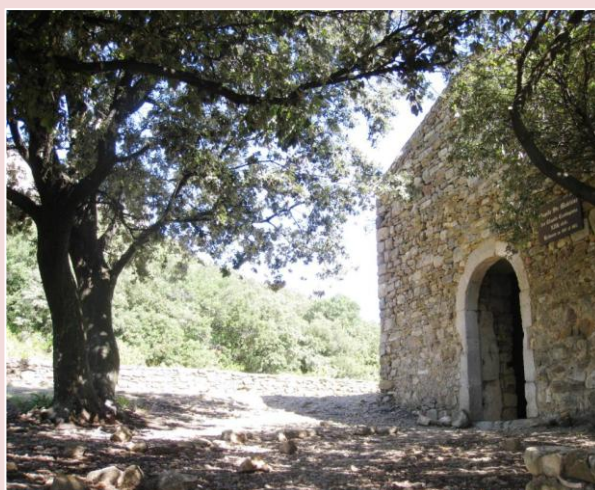
Til sidst går det hjemad, og da vi nærmer os Bagnols-sur-Cèze, vores by, beder vi GPS'en om et supermarked. Det er myldretid og lidt af et trafikkaos, der er lange kødannelser med rykvis fremmarch, vi glemmer at dreje, bliver ledt tilbage, og da vi til sidst når Intermaché'en er der ingen ledige parkeringspladser. Om igen – nu skal det bare gælde hjemad. Det nødvendige indkøb bliver så i en ALDI, der pludselig dukker op på den anden side af vejen. En lidt pauver oplevelse (aldrig ALDI i Frankrig!), men vi får da, hvad vi har brug for. Hjemme blæser det en halv pelikan. Den kolde mistral er over os. Vejrudsigten lover dog flot vejr i morgen. Det holder forhåbentlig. Vi har haft temperaturer helt oppe på 27 grader. Dejligt.

Dagen efter, den **11. september**, står dagen på en herlig vandretur op til *Château de Gicon*, der ligger på en bakketop, som kan ses fra campingpladsen. Efter nogle vildfarelser fanger vi så stien og marcherer støt opad, indtil vi ser ruinen knejse oppe fra den nærmeste top. Det kræver nogle anstrengelser, men til sidst er vi oppe. Her er en skiltet rundgangsrute, der fortæller om chateau'et og livet i middelalderen. Den følger vi og bliver således godt sat ind i den

fint restaurerede borgs opbygning og funktion. Så finder vi os et solbeskinnet hjørne med læ og spiser vores medbragte madpakke. Vejen ned er hurtigere end op, fordi vi følger den korrekte sti, og inden vi ser os om er vi nede ved campingpladsen.

Der vandles opad og opad i typisk sydfransk landskab med krat og pinjer. Jeg - som sædvanligt - efter Gert. Han har madpakken i sin rygsæk, til gengæld er jeg vandbærer.

Et lille kapel på vejen - Chapelle de Gicon - og 200 m længere opad er vi der. Et ungt par på vej ned ønsker "bonne visite" og gør opmærksom på, at det blæser ret meget ude ved kanten.

Vi følger de opsatte informationstavler (fransk og engelsk - ingen forståelsesproblemer) og går rundt mellem murværket. Af tårnet er der kun én høj mur tilbage, der rager op som resterne af en hul tand. Man frarådes at opholde sig tæt ved. Gys. Vi går en stor bue udenom - skal ikke nyde noget...

Til gengæld nyder vil frokosten - krøbet sammen i et vindstille hjørne mellem et par mure, i ly for den kraftige blæst.

Fantastisk, men blæsende, udsigt heroppe fra. Mont Ventoux hilser i horisonten. Himlen er blankpoleret, et typisk fænomen for mistralvejr.

I løbet af eftermiddagen er vi tilbage og bruger et par timer på at slikke solskin, delvis i skyggen. Senere beslutter vi at spise oppe i campingpladsens restaurant. Menu'en er ok og prisen også. Og nu sidder vi inde men kan desværre ikke komme på nettet. Mon der skyldes den kraftige blæst, der hiver og flår i træerne?

Torsdag, 12. september 2013. Dase i formiddagssolen, Gert på nettet (virker igen), og afsted ved 11.30-tiden mod *Cascades de Sautadet*. Her har Cèze-floden i årmillioners løb udvasket et bredt, skrånende kalk-stensplateau og dannet et vidt forgrenet net af revner, bassiner og huller med mange små vandfald. Der er opsat små skilte om "livsfare", og tavler oplyser, at der siden 1960 er druknet i alt 60 mennesker her pga. uagtsomhed.

Det giver lidt kuldegysninger og gør, at man sætter sine fødder ekstra omhyggeligt på det meget ujævne og nedtrådte, glatte klippeteræn.

Vi spiser vores medbragte klemmer og iagttager alle de mennesker, der lige som os lader sig fascinere af dette naturens skuespil.

Trods advarsler om de 160 døde siden 1960 lader de unge mænd sig ikke afskrække og bolttrer sig i de små vandfald, mens pigerne ser beundrende på.

La Roque-sur-Cèze - lille by på bakketoppen, lige ved starten af spadserestien til de små vandfald. Måske burde man have set på den, men det ser ud, som om det går ret stejlt opad. Det må blive en anden gang.

Næste station er byen Uzès. I min rejsebog står, at den tæller blandt Frankrigs kønneste småbyer. Det er der noget om. Bygningerne står prope og sandstensblæste, og ved næsten hvert gadehjørne er der et eller andet kunstgalleri. Mange store og gamle platantræer nærmest overdækker gadestrøg og torvet og giver denne typiske, sydlandske atmosfære, som er så fascinerende. Her er meget leben og travlhed, både fra herboende og turister.

Vi slentrer omkring, lader os indfange af stemningen, suger indtrykkene til os, kigger på alt og ingenting. Der er jo ikke noget, vi skal nå. Vejret? Stærk blæst, temperaturen op til 27 grader.

Usèz. Gader, stræder, torve og smøger. Vi er i platanland...

Byen beskrives i vores rejseguide som en absolut seværdighed, så den skal vi selvfølgelig også besøge.

Også *Gorges de l'Ardèche* skal vi se. Vi har været der for mange år siden. Ved *Pont d'Arc* er det, som om tiden har stået stille. Dengang som nu er der højsommerligt badeliv, med hvin og plasken og stemmevirvar, der giver genlyd under den store klippebro. Dog er alle omkring os pludselig meget yngre end vi. Sådan var det da vist ikke dengang ...

Gorges de l'Ardèche. Et fantastisk naturfænomen. Kørevejen følger mere eller mindre floden Ardèches forløb, og ved de mest spektakulære steder er der med jævne mellemrum anlagt parkeringspladser og udsigtsplatforme, hvorfra der åbner sig den ene formidable udsigt efter den anden. Franskændene er gode til at gøre bilisterne opmærksomme på naturseværdighederne - der er oplysningstavler langs vejene, så man i god tid ved, hvor og at man kan holde, og hvad der er at se. Til gengæld lægger vi mærke til, at man her ikke må stoppe hvor som helst i vejkanterne. Måske ikke noget at sige til, når der her kommer turister i tusindtal. Det ville hurtigt give trafikpropper.

En af udsigtsplatformene - man er aldrig alene. Til højre: langt, langt nede snor floden sig. Ser man godt efter, opdager man små kanoer, der lader sig drive med floden. En gang imellem svinges pagajerne for at regulere retningen. Det ser ret fristende ud.

Et frokoststed måtte vi lede efter længe. Man kan simpelthen ikke holde hvor som helst. Lave murede naturklodser langs næsten hele vejforløbet gør parkeringen umuligt. Men det lykkedes til sidst at finde noget, hvor vi kan sidde, spise vores madpakke og nyde den fantastiske udsigt. Solen skinner - ingen blæst! Vi er væk fra Rhône-dalen og mistralen.

Friluftsliv ved Pont d'Arc. Der ligger en campingplads næsten lige ned til vandkanten. Den er dog mest til telte og måske autocampere. Andet ser vi i hvert fald ikke her. Adgangsvejen er snæver og snoet. Vi gætter på, at de badende fortrinsvis er unge teltcampinggæster.

Det gode vejr fortsætter. **Lørdag, 14. september 2013** byder på høj sol, ingen blæst og mellem 28 og 30 grader. Om formiddagen cykler vi ind til *Bangols-sur-Cèze*, parkerer cyklerne ved indfaldsgaden til den gamle bymidte og finder hurtigt det hyggelige, ægte franske centrale torv, hvor det genlyder med chansons fra et radioprogram. Et pudsigt fænomen. Her ligger også rådhuset, der iflg. vores rejsebøger har et seværdigt kunstmuseum med malerier fra Renoir-tiden, hvis gode ven i sin tid var direktør for museet her. Hans mange forbindelser sørgede for, at museet i dag tæller fine og kendte navne – helt uventet for så lille en by. Her er spændende at gå rundt, alt imens 2 unge piger styrer butikken og keder sig. De ser sikkert mere end frem til kl. 12, hvor museet lukker.

Rådhuset, som huser museet.

Genspejling i indgangsdøren.

Torvet bagved.

Torvet og et par gadestrøg i bymidten. Hånden, der viser turistrutens vej. Ikke noget med flerstjernede seværdigheder, men bare typisk fransk, som udtryk for en anden form for "savoir vivre" og livsstil. Hvordan mon det ville være at bo her permanent??

Efterfølgende slentrer vi rundt i byen. Vi opdager en slags turistrute, som vi følger og konstaterer, at der ikke er ret meget tilbage af seværdighederne - et par gamle mure, et par huse, et par gadestrøg. Alle byer forsøger at gøre sig turistegnet, men ikke altid er der noget at komme efter. Ganske interessant er det nu

alligevel. Alt ser jo anderledes ud end hjemme i Danmark og derfor seværdigt for os. Efter et par timer inkl. en frokostpause på en bænk foran kirken og i selskab af et par franske sprittere cykler vi hjem igen. Vejen er i øvrigt hyggeligt, den går forbi vinmarker med Château de Gicon i det fjerne.

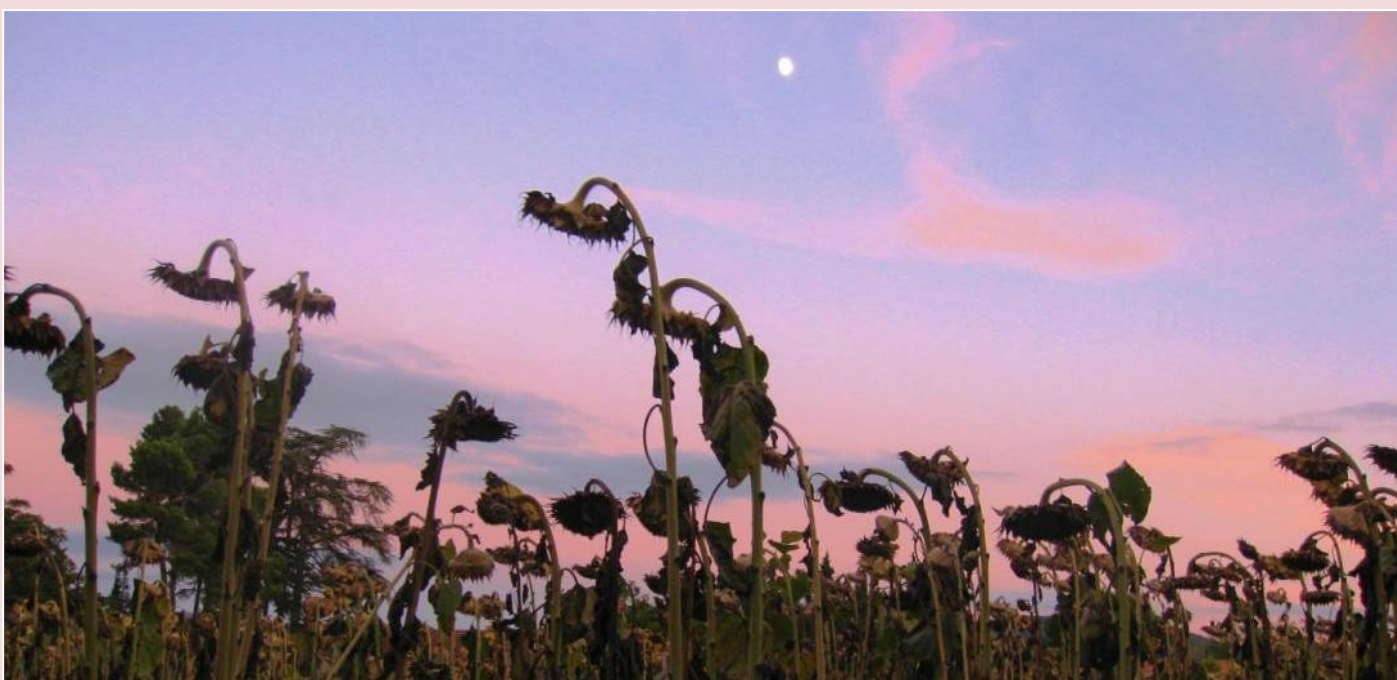
Aftenen er lun. Månen er halv, og lige nu sløres den af nogle skyer. Ingen vind overhovedet. Vi starter med at pakke sammen, for i morgen skal vi videre. Vi satser på en campingplads ved *Carcassonne*. Den by vil vi gerne gense.

Søndag, 15. September 2013. Det har regnet i nat, men her til morgen er skyerne ved at forsvinde. Vi pakker resten sammen og tager afsted i solskin. Vi vælger igen betalingsvejen, da dagens etappe på betalingsvejen er 1½ time kortere end landevejen. Køreturen bliver træls pga. den kraftige blæst (igen!). Da vi ved Perpignan drejer fra mod vest bliver den endda så hæsleg, at det rusker temmelig ubehageligt i hele kareten. Motorvejsskilte advarer to gange mod "vent violent – soyez prudents", og frokosten bliver indtaget på en rasteplads i godt nok solskin, men håret strittende i alle retninger og med et fast tag om madpakken og servietten, for ikke det hele får sig en flyvetur. Ved 15-tiden er vi fremme ved den kommunale campingplads i Trèbes (ACSI), meget tæt på Carcassonne. Og hvad må vi sande? ALT OPTAGET!!! ACSI-tid, sider den unge pige i receptionen. Hun hjælper os med at finde en alternativ campingplads, og en lille halv time senere – længere væk er den ikke – etablerer vi os i den lille flække *Rustiques* på campingplads *La Commanderie* til (næsten) ACSI-pris. Pladsen viser sig at være en perle! Den er meget naturpræget, lidt kuperet, beliggende på en mindre høj med smuk udsigt til det omkringliggende **landskab**, især oppe fra poolen.

Vores parcel på campingpladsen i Rustiques. Jeg er begejstret for denne plads, som vores fjerne naboer kalder et "insider-tip".

Efter aftenmaden en lille cykeltur ned til den lille by Rustiques. Også her er der en historisk rute. I øvrigt finder vi den "rigtige", mere campingvognsvenlige vej op til campingpladsen. Det var lidt tricky at komme herop, fordi vi overså et skilt. Men efter vores Norges-tur har vi bestået manddomsprøven ud i terrænkørsel, så ingen alarm her.

Mange steder ser vi store marker med nærmest visne solsikke. Hvad mon man bruger dem til? Hvordan høster man frøene?

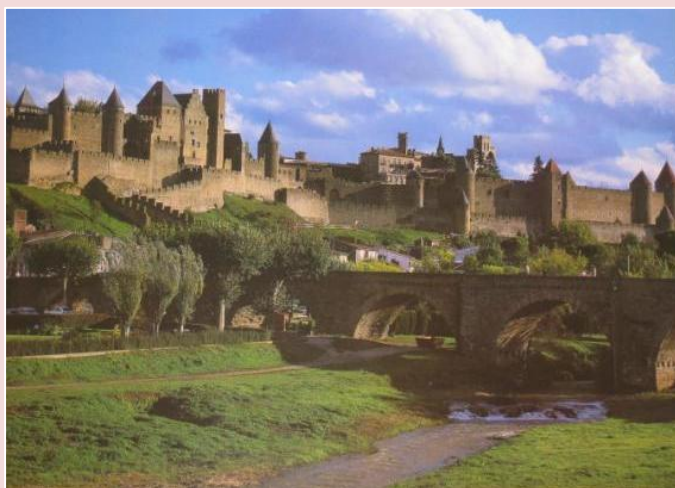
Senere igen tager vi computeren under armen og marcherer til opholdsrummet ved poolen og går på det gratis net.

Receptions- og opholdsbygningen og det bagvedliggende poolområde i aftenlyset. Herfra er der vid udsigt ned over dalstrøget. Her må være herligt om sommeren.

Stormy weather, derfor i bil og ikke på cykel til Carcassonne. Køreturen her fra Rustiques til Carcassonne tager ca. 20 minutter. Der er velorganiserede parkeringspladser for foden af La Cité, den gamle muromkransede by, og til dens indgangsport er der kun nogle få skridt.

Carcassonne er et meget, meget flot skue – især udefra med sine høje mure og mange tårne. Det er rent Disney! Derfor er her også mange turister. Vi tager en halv runde uden om bymuren og slentrer derefter rundt indenfor, hvor små, krogede stræder er flankeret af den ene turistshop efter den anden om kap med alskens spisesteder. I en butik med håndsytet skintøj "de qualité" prøver jeg en flotflot (og dyr – men *special price pour vous madame*, hvis De køber her og nu) skindjakke. Heldigvis – eller desværre? – har de ikke min størrelse. Så det bliver ikke til noget. Men jeg har deres web-adresse, den skal jeg nærlæse ved lejlighed...

Carcassonne. En befæstet middelalderby som en kulisse fra en Disney-film. Billedet t.v. er lånt fra en brochure. De finder tit meget flottere positioner, end man selv er i stand til opspore.

Inden for murene findes selvfølgelig også en gotisk kirke med flotte glasvinduer. Et russisk minikor af 3 mænd er ved at synge en smuk ortodoks sang, der fylder hele kirkerummet, så jeg nærmest får gåsehud. På en bænk ved hovedporten ind til La Cité spiser vi en beskeden medbragt madpakke, inden vi tøffer hjemad. Hjemme igen – det blæser stadig, men måske knapt så meget – tager vi cyklen og tramper mod vinden de 3 km ned til Trèbes og Canal du Midi. Her ligger kanalbådene, man kan leje, og venter på kunder. Sæsonen går på hæld. Tilbage

igen og i gang med aftensmaden: salat og *Cassoulet*, som er en sammenkogt ret af hvide bønner, pølse og andelår, en specialitet her fra egnen og altså lidt af et must, når man nu er her. Supermarkederne har den på dåse i mange forskellige mærker og prisklasser.

Vi spiser inde, da det begynder at trække op med mørke skyer fra vest, men når at komme på nettet oppe i opholdsrummer, inden det begynder at regne. Det er små byer, ikke noget dramatisk, men våd bliver man da. Om natten tiltager blæsten til stormstyrke, alt blafrer og gynger og forstyrrer søvnen.

Den stærke blæst fortsætter også dagen efter, hvor det er overskyet og bygevejr. Vi beslutter os for at tage på køretur til *Lagrasse*, en lille by, klassificeret som en af "Frankrigs smukkeste landsbyer". Sådant en sammenslutning findes der åbenbart. Vejen dertil, en smal bivej, fører gennem vilde landskaber og forbi mange vinmarker.

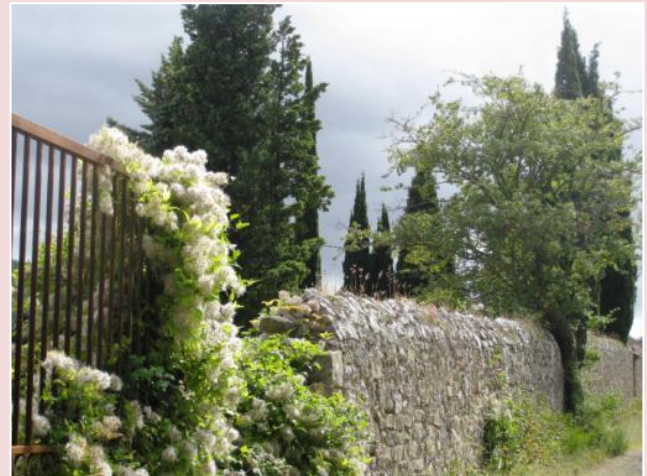
Byen er pittoresk men noget dystert med sine meget smalle gyder, hvor næsten ingen sol når ned. Oppe over byen, på et fladt plateau, er der en campingplads municipal. Herfra har man helt sikkert en formidabel udsigt.

Vejen til Lagrasse går gennem vilde landskaber og slugter.

Lagrasse. Den hører til sammenslutningen af "Frankrigs smukkeste landsbyer".

Stemningsbilleder fra Lagrasse. Byen gør et lidt dystert indtryk på os, muligvis fordi det for det meste er gråvejr, og fordi husene er bygget af mørke sten. I byens centrum finder vi en gammel markedshal.

Et kuriosum t.v.: En fodgængerovergang, der godt nok kan bruges til at krydse kørevejen på, men faktisk ender den ude i rabatten. Hvor man altså ikke kan gå. Bag ved rabatten er den en skrænt ned til et lavere gadeniveau.

Lagrasse, set oppefra. Lige i nærheden af vores position ligger den kommunale campingplads med en tilsvarende flot udsigt.

Onsdag, 18. september 2013 er vi på vej nordover. Nu har vi vendt kareten for at bevæge os langsomt hjemad. Lige uden for campingpladsen dog et kort katastrofestop: Jeg har glemt min skuldertaske MED DET HELE i receptionen - hjælp!! Tilbage i fuld firspring og hit med tasken, der stadigvæk ligger pænt på stolen, hvor jeg satte den. Pyha.

Vores kørselsretning er først stik øst mod Perpignan og Middelhavet, alt imens temperaturen sniger sig helt op på 25 grader. Så går vejen nordover i retning mod Clermont-Ferrand. Vi vil gerne se på broen ved *Millau*, der beskrives som et arkitektonisk mesterværk af Norman Foster.

Rejseberetningen fortsætter.

Mange glade campinghilsener

Renate

r.hovald@kabelmail.dk

Neden for campingpladsen i Rustiques